

Pinzellades de blau

Carles Arnau - Vilanova

-XIV-

Vull creure
 en un oblit etern
 de nits de secà mar endins,
 amb barca vella i sense vela,
 ni timó ni vent;
 sols la força de les ones
 que m'empenye
 lluny,
 lluny,
 ben lluny...
 cap als capvespres
 de color taronja,
 allà on s'uneixen
 tots els déus blaus
 del cel i del fons marí,
 molt lluny,

ben lluny,
 més lluny,

més lluny,
 més lluny...

-XV-

Tan baix el cel
 tan alta la mar
 còpula de colors.

-XVI-

Dibuixà altre cop
 els seus pits a la sorra,
 encara molla després de plenamar.
 La desitjava tant com les onades,
 que per un moment
 prenien cara de l'home que ens roba les nòvies,
 coronades d'una gomina blanquinosa,
 tota desig,
 dansant sempre al mateix ritme,
 sempre al mateix compàs
 que ella movia el cul
 quan s'allunyava
 activa
 pel passeig
 del port:
 Dos per quatre electrònic

remullat amb JB twist,
 i tot ben cenyit.
 La desitjava tant com les onades
 però elles eren més insistents.

-XVII-

mmA

Què seria d'una mar
 sense gavines
 ni penya-segats?

I les lapes,
 que farien sense el salat batec constant
 de les ones?

Mar:
 lapes, gavines,
 penya-segats,
 salabror i ones.

Ens podríem entendre en català
 monosil·làbic?

-XVIII-

cap onada
 cap record
 l'espera de la mort.

-XIX-

Perlejà la nit sobre l'arena
 enfront l'avantsala de l'enyor,
 les onades li banyaven els peus
 de Desig,
 salparen els primers vaixells pesquers.